

[Geert-Jørgensen.]

vedkommendes nærmeste, deres Ægtefælle, hvis det var gifte Personer, Forældrene, hvis det var Børn eller unge Mennesker, eller Børnene, hvis det var Forældre; kort sagt, Indlæggelse er som Regel sket paa de nærmeste Slægtninges Foranledning. Men juridisk har man ikke nogen Regel for det; man har kun dette ministerielle Udtryk „rette vedkommende“, uden at det juridisk er præciseret, hvem „rette vedkommende“ er. Dette bør selvfølgelig juridisk præciseres, og det er det, Lovforslaget gør nu. Det præciserer nemlig, at det er den nærmeste Familie, som kan foranledige Indlæggelse, efter at Lægeundersøgelse har fundet Sted.

Der er under denne Forhandling brugt det Udtryk, at det kunde være „en tilfældig Læge“. Jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Pürschel, der brugte dette Udtryk. Dette er naturligvis i al Almindelighed ikke berettiget. Den Læge, der skriver Indlæggelsesattesten til et Sindssygehospital, er i Almindelighed den Læge, der gennem lange Tider har behandlet den syge. Faren for at faa indlagt et normalt Menneske, altsaa et Menneske, som i Almindelighed regnes for normalt, paa et Sindssygehospital, er i Virkeligheden ganske minimal. Det bør imidlertid præciseres, hvem der er „rette vedkommende“, hvem det er, der kan sørge for et Menneske, som har tabt Herredømmet over sig selv, og som ikke selv ved, at det er sindssygt, og som altsaa ikke kan disponere over sig selv. Her mener jeg, det er tilstrækkeligt, at det bestemmes, som det sker i Lovforslaget, at Indlæggelse kan ske paa Begæring af deres nærmeste i Forbindelse med en Læge. Men jeg indrømmer naturligvis Rigthigheden af, hvad der er gjort gældende under denne Forhandling, navnlig fra Juristernes Side, at der bør skabes Sikkerhed imod Misbrug, saaledes at man ikke fra Familiens Side skal kunne faa ubehagelige Slægtninge fra Halsen ved at faa dem gemt hen i et Sindssygehospital. Den Slags Ting maa der selvfølgelig skabes Værn imod.

For øvrigt synes jeg, at den Oplysning, det ærede Medlem Hr. Pürschel gav, var interessant, at Straffelovens § 261, tror jeg, siger, at den, der uberettiget holder et Menneske indespærret, straffes med 1—12 Aar. Det er dog en ret alvorlig Paamindelse om, at saadan helt gratis slipper man ikke fra det, hvis man uberettiget holder et Menneske indespærret, heller ikke, hvis det er en sindssyg eller en Patient, som ikke længere er sindssyg.

Jeg har naturligvis ikke noget imod, at Juristerne gør, hvad de kan, ud fra deres juridiske Fagkundskab for at skabe den Sikkerhed, der nu en Gang er nødvendig i denne Henseende. Jeg mente egentlig, da jeg læste dette Lovforslag igennem, at den nødvendige Garanti laa i Overøvrighedens Medvirkning. Jeg er ogsaa enig med det ærede Medlem Fru Elna Munch i, at Overlægerne i Almindelighed ikke er interesserede i at holde Patienterne tilbage udover den Tid, det er nødvendigt. Navnlig paa Grund af Pladsmangelen paa Sindssygehospitalet er de interesserede i at faa Patienterne udskrevet, saa snart det er forsvarligt. Jeg er da heller ikke i Tvivl om, at det er den Fremgangsmaade, Overlægerne for Øjeblikket bruger; de udskriver Patienterne, saa snart de anser det for forsvarligt. I Almindelighed er Hospitalslægerne da ogsaa ansvarsbevidste Mænd, som ikke foretager den Slags Ting som at holde Patienter tilbage, naar de er raske, fordi Familien eventuelt kunde ønske dem tilbageholdt, men det kan jo ikke nægtes, at der ude i Befolkningen hersker en vis Mistænksomhed i Retning af, at naar man har en ubehagelig Slægtning, som man gerne vil skaffe sig fra Livet, saa behøver man blot at snakke godt for Overlægen, og saa kan man faa puttet vedkommende ind paa et Sindssygehospital og beholde ham derinde.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Mistænksomhed er ugrundet, men der er dog maaske noget om det, og derfor er det vel ogsaa rigtigt, at der skabes en virkelig Sikkerhed. Denne Mistanke bør heller ikke hvile paa Overlægerne ved vore Sindssygehospitaler, for de fortjener det i Almindelighed ikke. Jeg skulde ikke have noget imod, at man traf endnu større Sikkerhedsforanstaltninger end dem, der er foreslaaet i Lovforslaget, altsaa om Overøvrigheden som Appellinstans.

Den Mistænksomhed, som hersker ude i Befolkningen, fik vel ogsaa nogen Næring ved Højesteretsdommen af 8. September 1926, som underkendte en Overlæges Skøn. Overlægen ønskede, at Patienten skulde forblive endnu en Tid paa St. Hans Hospital, men Højesteret erklærede, at han burde have udskrevet denne Patient, og Patienten blev ifølge Højesteretsdommen fritaget for at betale for sit Ophold paa Hospitalet fra den Stund, da han havde begæret sig udskrevet. Denne Dom har sikkert ligesom styrket Mistænksomheden ude i Befolkningen.

Men alt i alt mener jeg, at Lovfor-